

„Proboha, ty si nedáš pokoj,“ zamručela a naznačila úskok doprava, načež mě kličkou oběhla zleva a utekla mi.

Doběhl jsem ji, položil jí ruku na pas, zatímco si kryla míč, a ona se svým dlouhým tělem přitiskla těsně ke mně. Nebylo to romantické gesto, ale naprosto přesně si pamatuju ten pocit, když se kulatým zadečkem otřela o můj rozkrok. Cítil jsem se jako zvíře, což pro mě bylo zcela netypické, aspoň do setkání s Freyou. Ona však vypadala dokonale, voněla dokonale, jednoduše *byla* dokonalá. Takhle jednoduché to bylo.

„Nechceš chvíli prudit někoho jiného?“ obořila se na mě přes rameno, ale ty její nádherné oči říkaly něco dočista jiného. *Zůstaň. Zkoušej to. Ukaž mi, že se mýlím.*

„Ani náhodou,“ zamumlal jsem a přitiskl se k ní ještě blíže. Má touha začínala být nesnesitelná. Chvíli jsme se neobratně přetahovali, až se mi konečně podařilo na kratičkou chvíli získat míč. Načež jsem udělal pořádnou hloupost. Vysmál jsem se jí.

„Kromě toho,“ dodal jsem, ještě než se opět natáhla po balonu, „prudit tě mě docela baví.“

„Tak baví, jo?“ Freya mi až příliš rychle znovu sebrala míč. Kousek couvla a vši silou do něj kopla. Dostal jsem takovou ránu do obličeje, až se mi brýle rozlomily vejpůl.

Zřítíl jsem se k zemi, ona si rychle klekla vedle mě a začala ze mě ometat střepy.

„Sakra!“ Roztřesenou rukou mi přejela prstem po kořeni nosu. „Hrozně moc se omlouvám. Jsem trochu vznětlivá a ty jako by ses narodil jenom proto, abys mi brnkal na nervy.“

I přes slzy v očích jsem se na ni zaculil. „Já věděl, že mezi námi něco je.“

„Opravdu se moc omlouvám,“ šeptala, aniž by jakkoli reagovala na mou troufalou poznámku.

„Můžeš mi to vynahradit,“ prohlásil jsem se vším MacCormackovským šarmem, který jsem v sobě dokázal vykřesat. Což bylo... náročné, protože jsem právě dostal pořádnou pecku přímo do ob-

ličeje a musel jsem vypadat příšerně. Na druhou stranu, jednou z mých nejsilnějších stránek je odhodlání.

Freya přesně pochopila, co tím myslím, znovu si dřepa a zvedla obočí. „Nemysli si, že s tebou půjdu na rande jenom proto, že jsem ti nešťastnou náhodou rozbila brýle.“

„Já bych spíš řekl, žeš mi ty brýle záměrně *rozdrtila*. A s nimi možná i nos.“ Pomalu jsem se posadil a podepřel se lokty. Letní vánek ke mně donesl její vůni – čerstvě posekaná tráva a vysoká sklenice vychlazené limonády. Chtěl jsem ji pořádně nasát, slíznout jazykem každou kapičku potu lesknoucí se na jejím krku a pak stisknout v zubech její měkký spodní ret – ochutnat její sladkokyselou povahu.

„Jenom jednu malou pusu.“ Poklepal jsem si na kořen nosu a sykl bolestí, protože jsem se dotkl rány v místě, kde mi brýle rozřízly kůži. „Přímo sem.“

Zatlačila mi dlaní na čelo tak silně, že jsem znovu skončil na zádech na trávě, a pak mě překročila.

„Polibky jen tak nerozdávám, brejlovče,“ houkla přes rameno. „Ale po zápase ti jako omluvu koupím pivo a pak se uvidí, kolik budu ochotná obětovat.“

Freya dodnes tvrdí, že mířila na bránu, která stála asi tak dvacet metrů napravo od mé hlavy, oba ale víme, že tak to nebylo. Pravda je, že toho dne jsme si oba odnesli lekci:

Aiden má jasně stanovené hranice, kam až dokáže zajít.

Freya má jasně dané limity toho, co ještě snese.

Než se něco pokazí.

Hodně pokazí.